

Галя Образ: аристократка за духом і походженням

Не раз захоплююся величчю духу і людяністю своєї подруги Галини Образ (у дівочтві Бонч-Бруєвич). Ця рівнянка разом зі своєю донькою, Ельвірою Павлюк, упродовж усіх років війни на сході України словом і ділом допомагають нашим воїнам. Спочатку ремонтували армійський одяг, шили українські прапори, бандани, подушки, пакувальні мішки для маскувальних сіток, плели шарпетки тощо. Згодом особливу увагу приділили збиранню коштів для придбання спеціальних військових приладів та лікування поранених. А довідавшись про тяжке поранення волонтерки Яни Зінкевич, Галина передала на її лікування всю щойно отриману пенсію. І все це у своїй за 80 (!) років.

Коли я запитую її про те, де бере сили, то Галина скромно відповідає:

– А це в мене з дитинства. Змалку я любила виготовити щось власними руками і зробити комусь приємність. Шити, мережити, плести навчилася від мами. Ще зовсім юною обшивала родину, подруг і нужденних сиріт, які потребували цього. А нужди було багато. Про окремі епізоди тогочасного життя навіть згадувати тяжко. Наше помістя було на хуторі поблизу залізничної станції Немовичі. Дружно жили на поліській землі українці, поляки, євреї... Але Друга світова війна перетворила доброзичливих сусідів різних національностей на ворогів. Щоночі когось убивали або палили хату. Ночувати вдома було дуже небезпечно. На ніч люди ховалися в саморобних схронах.

Що то було за життя, можна судити на прикладі друзів родини Бонч-Бруєвичів – сім'ї Баторевичів. Їхню хату теж спалили, і вони пішли в УПА. Старший брат Степан відповідав за освіту в тимчасовому повстанському уряді, що був утворений у селі Тинне Сарненського району, сестри Олім-

піада і Надя були зв'язковими. А брат Євген пішов в УПА із дружиною та її сестрою, залишивши двох малих хлопчиків – Юрка і німого Василька.

Дружина Євгена із сестрою возили кіньми приховані під сіном у возі ліки упівцям із Сарн. Одного разу патруль, а всі виїзди з міста були під німецьким контролем, зупинив їх на КП і затребував документи (вони були в порядку), потім багнетом проштрикнув сіно і наткнувся на ліки. Виявивши медикаменти, сестер негайно заарештували, забрали до в'язниці і через два дні розстріляли. А Євген загинув за свою землю у нерівному бою з фашистами.

– Неповнолітні сироти Євгена Баторевича Юрко і Василько в подальшому були на утриманні батькових сестер, – згадує Галина. – Вони жили по сусідству з нами і дуже бідували. То ми як могли допомагали їм. Якось на день народження Юрка я подарувала йому власноруч вимережену носову хусточку, бо так хотілося зробити щось приємне сироті. Яким же було моє здивування, коли він уже дорослим показав мені той подарунок, з якого дуже радів і

згадував про це все життя.

А ще ніколи не зникає з її пам'яті особливий випадок – порятунок дітей сім'ї Завул. Вона жила в місті Дубні. Радянські «визволителі» заарештували батька і відправили на довгі роки в табори. На щастя, його дружину з маленькими донечками Іринкою і Оленкою добрі люди попередили про примусове вивезення до Казахстану. Отож вони втекли до бабусі в Бережницю Дубровицького району, де й перебули війну.

Наприкінці війни, з наближенням фронту і відступом фашистів, частина поліських земель не була контрольована владою. Розгул терору. Маму Іринки та Оленки вбивають серед білого дня на місці роботи – в сільраді, де вона працювала секретарем. Над дітьми теж нависла загроза, їх треба було переправити до Сарн. І знову знайшлися добрі люди, які,

ризикуючи власними життями, врятували сестричок. Йдучи на ярмарок, ті мужні люди поклали дітей у мішки і на плечах (немовби то були поросята на продаж) благополучно пронесли їх повз патруль через міст на річці Горинь. А згодом їхній бабусі з коровою допомогли дістатись у Сарни до внучок. Дівчатка вижили. Галя ходила з ними до школи. У поштитих нею перкальових платтях вони поїхали до Львова вступати в університет, де здобули вищу освіту. Одна із сестер, Ірина Завул, живе у Харкові, досі підтримує зв'язок з Галиною. Олени, жаль, вже нема.

Галина все життя комусь допомагає. Ще малою, як у сусідів народилася дитинка, Галя тут же

пошила їй сорочечки і виплела шапочку. А про Мішу Міщука в її долі взагалі можна розповісти окрему історію. Він жив біля неї, вивчився, а коли вступив до медінституту, то родинною шили йому халати, у кредит купували пальто. Навіть коли він уже працював лікарем, далі опікувалась ним, як і в дитинстві.

Що жоворити про минуле. Цими днями Галина Федорівна знову сплела теплі речі й передала знайомій хворій жінці, яка лежить сама в холодній хаті. Галина Федорівна сприймає чужий біль як свій, бо й самій довелося подолати чимало життєвих випробувань. У неповні сорок років залишилася вдовою з двома неповнолітніми дітьми, яким усе ж спромоглася дати вищу освіту. Доглядала літніх батьків. А окремі епізоди періоду перебування жінка не може згадувати без сліз. У неї помер зять, тож на руках у дочки залишилось двоє дівчаток. Син, було, втратив роботу, маючи трьох малих дітей...

Але моя подруга ніколи не нарікає на життя, бо має за щастя віддавати себе своїй родині, допомагати нужденним співвітчизникам. Жінка не заздрить на чуже і щиро радіє здобуткам інших. Із цим життєвим оптимізмом зустрічає вона свій 87-й рік. Про свою подругу скажу ще таке: щоб допомагати іншим, не обов'язково бути багатим, а треба бути добрим. То й не дивно, що у такої матері і дочка, і внуки, і правнуки – справжні патріоти і волонтери з твердими переконаннями та славними ділами на благо рідної України.

Олена ІВАНОВА,
рівнянка

Галина Образ: «Родина наша була освічена. Мій батько із сестрами закінчили Житомирську гімназію ще за царського режиму. На цих світлинах мої тітоньки-гімназистки (справа), а це вони по приходу советів (зліва). Разюча переміна не тільки в одязі – уявіть, яка вона стала в їхніх душах...»